

Hồi 59

Một Đạo Kỳ Binh Tới Lạc Dương

Hoa Vân Biểu tuy tránh thoát giữa lúc tính mạng như chỉ mảnh treo chuông bởi chùm kim tẩm độc của Đà Sát Cầu Trạch Lâm, nhưng nhất thời đã đánh mất tiền cơ.

Đà Sát Cầu Trạch Lâm mưu đồ thất bại, bộ mặt ác độc hiểm trá của lão đã bị bại lộ.

Nhân vật vang rền tên tuổi trong võ lâm quá khứ Quỷ Bất Nặc hồ thẹn quá hóa tức giận, lồng lộn quyết một trận sống mái.

Đang lúc Quỷ Bất Nặc hùng hổ xông tới như ăn tươi nuốt sống đối phương, xảo hợp thay, đúng ngay lúc phụ nhân điên khùng xâm nhập sơn cốc.

Đà Sát nghe câu nói của phụ nhân điên, trong lòng bỗng cảm thấy bất ổn. Sau khi nom rõ mặt mũi phụ nhân, mặt bỗng biến sắc.

Chỉ thấy lão hậm hực, giậm chân, nghiêng răng thóa mạ:

- Tiện nhân chết bầm...

Câu nguyên rủa của y mới thoát khỏi miệng, phụ nhân điên đã nhảy tới trước đài.

Phụ nhân điên khùng ngửa người, đang định nhún chân nhảy lên sàn đài, ánh mắt bỗng quét nhìn, thấy Đà Sát Cầu Trạch Lâm, bất giác ngẩn người ra, tiếp đến mừng rỡ như điên khùng, chỉ Đà Sát kêu gọi:

- À, đây rồi! Sao không nói trước? Thì ra người hóa trang tới đây...

Không đợi phụ nhân điên dứt lời, trên Tế Kiếm đài Đà Sát Cầu Trạch Lâm đã rú lên một hồi dài, đột nhiên như một con hạc vươn cánh lao vọt lên trời không...

Phụ nhân điên đã nhảy xổ tới, lớn tiếng kêu gọi:

- Thiên Nghi phu quân, nô gia đã oán trách lắm rồi. Đợi một chút, hai chúng ta cũng đi một thể.

- Đi con mẹ ngươi!

Trả lời là một tiếng quát vô tình.

Liền đó, trên không Đà Sát chọt vung tay. Một chùm độc trâm từ trên cao phủ chụp xuống.

Đồng thời, một tràng cười gằn vọng lại:

- Lão phu nguyên khí không hề bị thương tổn, vây cánh khắp nơi, mười tám tòa phân cung hãy còn tồn tại đến mười bốn. Tiểu tử họ Hoa kia, ha ha... ha ha... Ta nói cho ngươi biết, Trung Châu Hoa Gia sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt trong tay lão phu. Các bằng hữu có mặt ngày hôm nay hãy chờ xem.

Dư âm tiếng cười vang động khắp sơn cốc, chỉ trong nháy mắt bóng dáng lão đã biệt tích.

Trong Thái Bình cốc hiện diện hàng ngàn cao thủ, nhưng sự thế xảy ra quá đột ngột, ai cũng đều khiếp sợ dâm oai của lão tặc, nhất thời không một người nào dám tiến ra ngăn trở.

Đồng thời, trước Tế Kiếm đài, phụ nhân điền kết quả không may mắn như Hoa Vân Biểu.

Khi màn kim độc phủ chụp xuống, y thị không sao tránh né nổi, chỉ ôm chặt lấy đầu rú lên thê thảm, lăn lộn dưới đất năm sáu vòng rồi ngưng bật.

Phong Trần lão nhân, Hoa Vân Biểu cùng mọi người vội xuống dưới đài xem xét, quả nhiên biết đích xác phụ nhân điền nọ quả là Thất Xảo Tiên Tử giả hiệu, Thượng Quan Đan Châu.

Như vậy, lão Đà Sát Cầu Trạch Lâm phải đúng là hóa thân của Huyết Ma Vi lão tặc, không còn nghi ngờ vào đâu nữa.

Sau đó, võ hội kỳ thứ mười được bế mạc long trọng.

Trung Châu Hoa Gia đòi thứ tư, Hoa Vân Biểu với pho Du Long kiếm pháp, được bầu lên làm bảo tọa minh chủ đương kim.

Tối hôm đó, Thái Bình cung mở hội linh đình bày yến thết thiên hạ anh hùng.

Trong tiệc, Phong Trần lão nhân tuyên bố cùng quần hùng đại hỷ sự:

Tân nhậm minh chủ sẽ thu dọn hậu cung, Tiểu Ngọc Nữ Tư Đồ Phương Khanh cùng nàng Hề Ngọc Hoàn si tình, sẽ cùng nâng khăn sửa túi cho phu quân Hoa Vân Biểu như Nga Hoàng với Nữ Anh, cùng trở thành hai vị nữ chủ nhân tương lai của Thái Bình cung.

Hôn lễ tạm thời chưa quyết định, đợi tới khi tiêu diệt xong Huyết ma cùng toàn bộ phân cung sẽ gửi thiệp mời khắp thiên hạ.

Hoa Vân Biểu tửu lượng rất kém. Sau vài tuần rượu, chàng liền cáo từ lui vào hậu cung.

Bang chủ Cái Bang Thuần Y Diêm La cùng Bách Bộ Thần Quyền Thân Kỳ Chính thống lãnh Cái Bang đệ tử thay mặt chủ nhân đãi khách.

Quần hùng lại tiếp tục nhậu nhẹt no say.

Hoa Vân Biểu rời khỏi tiệc, dắt Tiểu Ngọc Nữ với Hề Ngọc Hoàn dạo chơi trong hoa viên hậu cung.

Giữa vườn có một ao sen mà ngày nọ Tiểu Ngọc Nữ tức cảnh sinh tình, mũi lòng rơi lệ.

Hoa Vân Biểu cao hứng, trong men rượu mỉm cười chỉ ao sen, kể cho Hề Ngọc Hoàn nghe đoạn chuyện xưa. Tiểu Ngọc Nữ hồ thẹn vô cùng, cúi gằm mặt xuống.

Hề Ngọc Hoàn tới nâng cầm nàng ta lên giễu cợt, cả hai đều cười khúc khích.

Bỗng nghe thấy tiếng nói của Hoa Vân Biểu, hai nàng bất giác quay đầu tìm kiếm, thấy Hoa Vân Biểu đang đứng ngây người ngắm nhìn con đường nhỏ dưới những giàn hoa.

Cả hai đều lấy làm lạ... Họ đâu có biết trước đây Hoa Vân Biểu đã gặp Thái Bình Tiên Phụng ở chốn này.

Tiểu Ngọc Nữ ngạc nhiên, hỏi:

- Biểu ca, gì thế?

Hoa Vân Biểu giật nảy mình, như sự tỉnh mộng, định thần tươi cười đáp:

- À, không có gì. Ngu huynh chỉ nghĩ... nghĩ... những ngày tới đây nên hành động ra sao? Lời lẽ của lão ma không phải chỉ dọa nạt suông. Quả một số phân cung của lão còn...

Tiểu Ngọc Nữ không đợi phu quân nói dứt, vội biện bạch:

- Đại ca thật kỳ lạ, ngày thường sáng suốt là thế, không ngờ vừa đảm nhiệm chức mình chủ đã trở thành hồ đồ. Bây giờ tiểu muội hỏi câu này: đại ca có biết rõ hôm nay tay mình đã nắm đại quyền hiệu lệnh võ lâm thiên hạ hay không? Dù đại ca không hoàn toàn tin tưởng vào lực lượng ấy hành sự, thì các đệ tử Cái Bang cũng không phải người ngoài. Dưới Phong Trần lão nhân với Tiểu Hồ, lại còn vô số hương chủ, hộ pháp, chẳng phải đều là lực lượng căn bản của chúng ta ư? Những môn phái khác chưa nói đến vội, chỉ riêng Hoa Sơn, Võ Đang, Thiếu Lâm ba phái chẳng phải là những lực lượng đáng kể hay sao?

Tiểu Ngọc Nữ ngừng giây lát lại tiếp:

- Hơn nữa còn phụ thân, mẫu thân của tiểu muội, Vạn Lý Truy Phong, Bán Thiếp Thánh Thủ, Tái Hoa Đà, vân vân... những người đó, người nào chẳng có tài năng quán thế, có thể

giúp đại ca một cách đặc lực. Giờ đây đại ca còn đem lòng ưu phiền thì thật là chuyện đáng tức cười.

Hoa Vân Biểu vốn không phải lo âu vì chuyện này, bấy giờ cũng phải làm ra vẻ tươi cười đáp:

- Ngọc muội nói rất phải. Nhưng người quan trọng nhất phải là công Tiểu Ngọc Nữ.

oOo

Thái Bình cung tiệc tùng náo nhiệt luôn ba ngày.

Anh hùng các lộ say sưa, vui vẻ chia tay.

Sau cùng, chỉ còn lại Bách Bộ Thần Quyền với Hồ Tốt Nghĩa tạm thời ở lại giúp Hoa Vân Biểu thu xếp mọi việc trong cung.

Các người khác đều ước định một tháng sau sẽ gặp gỡ lại ở tổng đà Cái Bang tại Thái Nguyên.

Vợ chồng Thất Tuyệt Kiếm mới đoàn viên, đưa nhau đi du ngoạn danh lam thắng cảnh, đền bù khoảng thời gian cách biệt.

Vạn Lý Truy Phong, Bán Thiếp Thánh Thủ, Tái Hoa Đà, Cô Minh Bố Y Dương Bộ Thuật cùng Thiếu Lâm Y Tinh đại sư, Ý Minh đại sư, Võ Đang Vân Chân Tử, Hạc Chân Tử, Hoa Sơn Thủ Kiếm, Tam Kiếm các người lần lượt chia tay, hẹn cuộc ước hội tháng sau ở Thái Nguyên sẽ trở lại.

Thái Bình cung trở lại bộ mặt an nhiên, tịch mịch như cũ.

Hoa Vân Biểu, Tiểu Ngọc Nữ, Hề Ngọc Hoàn, quái khiếu hóa, Bách Bộ Thần Quyền thủ giữ cung, mỗi ngày đều hội họp chuyện trò, bàn kế hoạch đối phó với lão ma những ngày sắp tới.

Sáng sớm hôm thứ chín, trước Thái Bình cung bỗng một lão ni mặc áo vá vúi xuất hiện.

Theo sau lão ni là một thiếu nữ trạc mười bốn, mười lăm tuổi.

Tiểu Ngọc Nữ, Hề Ngọc Hoàn đang tản bộ dưới ánh dương quang ở trước cung, vừa ngẩng đầu lên đã nhận ra ngay thiếu nữ đi phía sau lão ni chính là vị Tam công chúa của

Huyệt Kiếm Ma Cung trước đây... và cũng là Thanh nhi mà vị đệ thập bát phân cung nương nương đã ủy thác cho Hoa Vân Biểu tìm kiếm giúp.

Ba người thấy lão ni nọ bỗng dất nàng Tam công chúa mà mình đang có ý tìm kiếm, đều mừng rỡ khôn tả.

Hoa Vân Biểu vội tươi cười tiến lên nói:

- Dám hỏi sư thái...

Không đợi chàng nói dứt, lão ni đã cướp lời:

- Thí chủ bất tất phải hỏi nhiều. Trước hết bản ni xin thỉnh giáo thí chủ một câu: nghe nói thí chủ đã gặp thân mẫu của thiếu nữ đây và đã nhận lời sẽ trông nom nàng ta, có đúng thế chăng?

Hoa Vân Biểu đáp:

- Quả có việc ấy.

Lão ni lại tiếp:

- Thí chủ đã không phủ nhận điều này thì xin thí chủ hãy thu xếp cho cô ta. Người đã đem tới nơi, tâm nguyện của bản ni đã đạt, nợ hữu duyên, chúng ta sẽ tái kiến. Bản ni xin cáo từ.

Lão ni nói xong, chấp tay hành lễ, rồi quay mình bước đi thoăn thoắt như gió cuốn.

Hoa Vân Biểu ngăn người ra như xuất thần, nhìn theo sau lưng lão ni cho tới khi khuất dạng mới cau mày, lẩm bẫm thốt:

- Quái lạ thật! Không hiểu vì sao lão ni lại biết rõ chuyện này?

Chàng vừa lẩm bẫm tới đó, mắt bỗng quét nhìn, thấy thiếu nữ áo xanh đang đứng ngây người ra phía trước mặt, bất giác khẽ "à" một tiếng, vội rảo bước cạnh nàng, nói:

- Tiểu muội muội tên họ là chi thế?

Thiếu nữ mỉm cười, cúi đầu khẽ nói:

- Vi Ái Linh.

Hoa Vân Biểu, Tiểu Ngọc Nữ nghe nói đều ngây người ra nhìn nhau.

Hoa Vân Biểu ngạc nhiên nói:

- Ủa! Chắc muội muội đã biết phụ thân là...

Thiếu nữ không đợi Hoa Vân Biểu nói dứt, đã khẽ gật đầu rồi cúi gầm xuống, hổ thẹn khẽ đáp:

- Thưa thiếu hiệp, sau lưng tôi... quả đúng có một nốt ruồi son...

Hoa Vân Biểu càng kinh ngạc thêm, hỏi:

- Vì sao tiểu muội muội lại biết tại hạ sẽ hỏi điều ấy?

Thiếu nữ hổ thẹn đáp:

- Vừa rồi tôi đã được vị sư thái nọ nói cho hay trước. Vị ấy bảo thân mẫu đã rời khỏi nhân thế. Trước khi thở hơi cuối cùng, có nhờ thiếu hiệp tìm giúp người con gái, dấu vết duy nhất là lưng có một nốt ruồi...

Hoa Vân Biểu hơi động lòng, ngắt lời hỏi:

- Thế tiểu muội muội có biết vị sư thái vừa rồi là ai chăng?

Thiếu nữ lắc đầu, đáp:

- Tiệm nữ không rõ.

Hoa Vân Biểu càng lấy làm lạ, hỏi tiếp:

- Thế tại sao hai người lại quen biết nhau?

Khóe mắt đỏ hoe, thiếu nữ lại từ từ cúi đầu xuống, đáp:

- Từ khi Ái Linh được Phong Trần lão nhân đem ra khỏi Kiếm cung, cư ngụ tại Cái Bang phân đà gần Từ Châu, vì Ái Linh quen nếp sinh hoạt của các Cái Bang đệ tử, liền lên rời khỏi phân đà. Khi đang lạc lõng đi bừa, không biết nên tới chốn nào...

Bỗng nhiên tiểu muội gặp lão ni đó. Lão ni thật hiền từ và võ công của người rất cao siêu. Lão ni an ủi tiểu muội thật nhiều và kể cho tiểu muội nghe là thân mẫu của tiểu muội đã nhờ thiếu hiệp Hoa Vân Biểu trông nom tiểu muội trong những ngày xa cách mẫu thân. Lão ni nọ giục tiểu muội thu xếp hành trang để bà ta đưa đến chỗ gặp Hoa thiếu hiệp. Tiểu muội có hỏi bà ta là ai thì bà ta có cho biết là một người bạn thân của mẫu thân, đã nhận lời cùng thân mẫu tiểu muội là sẽ dẫn tiểu muội tới gặp Hoa thiếu hiệp.

Suốt dọc đường lão ni chăm nom tiểu muội thật là chu đáo như một người mẹ chăm sóc cho con nhỏ và tiểu muội cũng quấn quít lão ni như mẹ với con. Trên đường cũng gặp nhiều trở ngại, nhưng đều được lão ni ra tay giải quyết một cách êm đẹp nên tiểu muội mới được bình an tới đây gặp Hoa đại ca.

Mọi người đều yên lặng nghe nàng ta kể chuyện nhưng không ai đoán được thân thế của vị lão ni bận áo vá víu nọ là người thế nào lại chịu khó chăm sóc Vi Ái Linh và lại có một thân võ công cao siêu như thế.

Nghe Vi Ái Linh kể chuyện xong, Hoa Vân Biểu liền bảo Tiểu Ngọc Nữ đưa nàng vào căn phòng phía đông ngồi nghỉ.

Sáng hôm sau mọi người dùng điểm tâm xong liền quây quần lại bàn bạc kế hoạch đối phó với Huyết Kiếm Ma Đế.

Hoa Vân Biểu cho rằng:

Thái Bình Tiên Phượng xuất hiện lần đó, khiến cho các nam nữ tiểu hiệp trong Thái Bình cung, bị một phen kích động, rồi Tiểu Ngọc Nữ đề nghị mọi người sửa soạn xuất phát khỏi Thái Bình cung.

Vì sợ Huyết Ma đột ngột phái người tới tập kích bất ngờ nên không người nào ở lại Thái Bình cung.

Hoa Vân Biểu nhận thấy, nếu toàn bộ nhân mã xuất phát Thái Nguyên thanh thế tuy mạnh, nhưng mục tiêu lại quá lớn, mình với địch kẻ tối người sáng, đối phương sẽ thừa lúc bất phòng ám hại.

Hoa Vân Biểu chủ trương, chia lực lượng phụ trách nhiệm vụ tiền phong, tới dò la động tĩnh huyết ma tổng cung.

Chủ trương của chàng, ngoại trừ Tiểu Ngọc Nữ thì không một ai phản đối, kết quả năm chống một, thế là chiến lược ấy được chấp thuận.

Đạo binh ấy Hoa Vân Biểu tự đảm nhận chủ soái, chỉ định Bách Bộ Thần Quyền, Vi Ái Linh hóa trang đồng hành. Nguyên nhân cho Vi Ái Linh đi theo, vì nàng vừa từ Ma cung tới, biết rõ tổng cung của Huyết Ma ở đâu.

Khi tổng cung Huyết Ma đã rời sang địa chỉ mới, nhưng truy tầm từ địa phương cũ, cũng có thể tìm ra được manh mối. Đồng thời Vi Ái Linh rất thông minh, võ công không phải tầm thường, tới lúc cần kíp, nàng có thể phụ trách việc truyền tin.

Ngoài ra, Tiểu Ngọc Nữ, Hề Ngọc Hoàn cùng quái khiêu hóa Hồ Tốt Nghĩa theo đúng kế hoạch tiến thẳng tới Thái Nguyên, đợi mọi người tới hội họp, rồi dẫn một số cao thủ tới Lạc Dương tiếp ứng.

Vi Mỹ Linh cho biết, sau khi tổng cung Huyết Ma được dọn khỏi Kim Lăng, lần thứ hai được thiết lập tạm trong Bắc Nam sơn, vì Bắc Nam sơn phạm vi rất rộng, nên nhất thời nàng không sao chỉ rõ được khu vực đích xác.

Quyết định xong, mọi người hành động ngay, liền đêm hôm đó, sáu người chia ra làm hai nhóm, rời khỏi Thái Bình cung.

Tiểu Ngọc Nữ, Hề Ngọc Hoàn cùng quái khiêu hóa xuất phát trước, Hoa Văn Biểu, Vi Ái Linh, Bách Bộ Thần Quyền lên đường sau một bước.

[xx] nhiệm vụ khác nhau, nên Hoa, Vi, Thân, ba người trước khi đi đều phải hóa trang.

oOo

Vào một ngày trung tuần tháng bảy, dưới những cơn gió lộng phủ mặt, ngoại ô phía bắc thành Lạc Dương một đội đám tang ma men theo sơn đạo hiểm trở, xông pha sương gió, trực chỉ Bắc Nam Sơn.

Hiển nhiên tang gia này không lấy gì làm giàu có, vì những nom bề ngoài sự tổng táng rất sơ sài.

Ở phía trước, hai trung niên hán tử mặc áo rách rưới cầm hai cành dẫn hồn phước, đi sau cùng là một hiếu tử mặc áo gai ôm bài vị. Tiếp đến là một quan tài gỗ được bốn lao công kê vai khiêng, sau quan tài, bốn người bận tang chế thân thích với kẻ chết, tay cầm vàng nhang cùng đồ hàng mã. Tất cả đám tang không đầy hai mươi người.

Phía tiền sơn Bắc Nam, có rất nhiều lăng tẩm đế vương từ thời thượng cổ, nên những người dân thường không ai được tùy tiện chôn cất ở nơi đây. Vì thế, đoàn tổng táng tiếp tục theo sơn đạo, bước thấp bước cao tiến về phía hậu sơn hoang vu.

Đoàn người lúc đi lúc nghỉ, đôi khi có người còn đứng trên cao, đưa mắt nhìn dáo dác tứ phía, hiển nhiên, không có thầy địa lý nào đi theo.

Họ dừng chân ở dọc đường, phần vì mỗi mệt, phần khác tựa hồ tìm tòi, xem chốn nào thích hợp để tổng táng.

Ngờ đâu trên đồi này lại có lăm sự trêu ngươi, kẻ chết chẳng kiếm được đất chôn, thử hỏi, bi thương biết bao, nhưng nắm xương khô ấy quả đã gặp sự trở ngại trên ngọn hoang sơn vô chủ.

Số là khi đoàn người đi qua năm sáu gò đất, thì sự việc phát sinh.

Khi họ sắp tới một khu rừng thông, bỗng đột nhiên một đại hán dữ tợn xông ra tại giữa lộ chống nạnh quát hỏi:

- Các người định khiêng cỗ quan tài này đi đâu.

Mọi người trong đám tang đều ngơ ngác nhìn nhau, thấy đại hán nọ tuổi trên dưới tam tuần mặt đậm mắt thô, mặt đầy thịt, tướng mạo dữ dằn đáng sợ.

Gã là một tiều phu?

Nhưng không thấy gã vác củi hoặc các dụng cụ như dây thừng hay đeo sọt đựng củi.

Nếu bảo không phải tiều phu, thì sao lung gã lại giắt một lưới riu sáng quắc?

Hiếu tử tống táng, tuổi chỉ mới mười ba mười bốn, vừa nom thấy oai thế hùng hổ của người, đã sớm khiếp hãi run lẩy bẩy, thì còn mở miệng trả lời sao nổi?

Sau cùng một trong bốn đại hán khiêng hòm, can đảm hơn, bảo đồng bọn đặt quan tài xuống, sửa soạn lại y phục, bẽn lẽn gượng cười nói:

- Dạ bẩm đại ca...

Ngờ đâu y chưa dứt lời, hán tử đã trợn mắt lạnh lùng nói:

- Mẹ kiếp, ai là đại ca với nhị ca của nhà ngươi? Đừng có nhiều lời, mau khiêng quan tài quay lại ngay!

Đại hán bị quát mắng đứng thộn người ra, tiếp đến thì lại điểm nụ cười cầu tài, khom mình lễ độ nói:

- Dạ xin đại gia bỏ quá cho... nhưng... xin đại gia thương tình cho, người tạ thế là Trương Tú tiên sinh, ở Ma Du phường. Hồi tiên sinh còn trên dương thế, từ trong chí ngoài thành, chẳng ai không quen biết, đồng thời chuyện Trương Tú tiên sinh qua đời, mọi người trong thành cũng đều biết rõ, đại gia hiểu cho phàm người có tiền thì khi nào lại chịu chôn cất ở chốn này, không biết vì sao chốn này lại cấm không chôn cất người chết, xin đại gia giáng giải minh bạch cho.

Hán tử nọ, bị đại hán gạn như trên, chỉ quắc mắt gườm gườm nhìn, sau cùng phất mạnh tay, dường như hổ thẹn quá hóa tức giận, quát bảo:

- Muốn chôn thì lại ven núi kia mà chôn, đừng nói lời thôi, ta đã bảo không được là không được. Ngươi chỉ cần biết, nơi đây là vùng thuộc quyền cai quản của lão tử.

Đại hán khiêng hòm vội quay đầu lại gượng cười nói với mọi người:

- Thôi đành thế vậy chứ biết sao...

Những người khác đương nhiên không ai dám nói năng gì, chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng giữa lúc hán tử khiêng hòm tiến lại gần quan tài, khom lưng chuẩn bị vác chiếc đòn lên, hán tử nọ bỗng chạy tới quát bảo:

- Khoan đã!

Đại hán khiêng đòn ngạc nhiên, quay lại hỏi

- Đại gia còn muốn chỉ bảo gì nữa?

Hán tử tay chống vào cán búa ngang lưng, cười gằn đáp:

- Chôn người chết thì được, chứ quan tài không thì chẳng xong. Lão tử phải xét xem trong quan tài có kẻ chết không đã.

Mọi người đều thất kinh, thốt:

- Điều này...

Hán tử nọ làm như không nghe thấy, vung tay một cái, lưỡi búa đã vụt xuống sau tiếng chát chói tai, nóc quan tài liền bị phạt một miếng lớn.

Lưỡi búa lại liền tiếp bổ xuống, nắp quan tài thì kêu lên rảng rặc, chỗ mẻ lớn dần, một bộ mặt xám xịt, từ đáy quan tài xuất hiện.

Hán tử nọ dường như nhìn xác chết đã quen, nên khi nom thấy bộ mặt của tử thi, không những chẳng sồn lòng, trái lại còn lấy làm mãn ý, khẽ gật gù. Tiếp đến giắt lưỡi búa vào ngang lưng, xua tay nói:

- Được rồi, khiêng đi!

Hán tử nọ đưa mắt nhìn theo đám tang cho tới khi khuất dạng, mới từ từ quay người ẩn vào trong rừng phong.

Gần đó, dưới một chân núi cách rừng phong, năm sáu đại hán lao công bắt đầu vung cuốc đào đất.

Từ trong quan tài, một thanh âm nhỏ như tiếng muỗi truyền ra hỏi:

- Ái Linh hãy xem xem tên nọ có theo tới đây không?

Người hiểu tử chính là Vi Ái Linh cải trang, bấy giờ vội quay đầu liếc nhìn về phía sau khẽ nói:

- Không!

Tiếng trong quan tài lại hỏi:

- Thế tiểu muội muội có nhận ra được y không?

Vi Á Linh lắc đầu đáp:

- Chưa thấy bao giờ. Bất quá, địa phương này thì không thể sai được, Á Linh nhớ rất kỹ, xuyên qua rừng phong, có một tòa lăng tẩm hoang phế, dưới tòa Bạch Đài trước lăng, chính là hậu môn của tổng cung. Ngày nọ Phong Trần lão nhân đưa Á Linh ra bằng cửa này, tuy vậy bấy giờ là nửa đêm, nhưng Á Linh tin tưởng quyết không nhớ lầm.

Hoa Vân Biểu ở trong quan tài suy nghĩ giây lát tiếp:

- Được rồi! Nhưng chỉ sợ tên nọ còn đa nghi, quay trở lại xem xét lượt nữa, vậy các người cứ việc chôn quan tài xuống thực sự. Hoa mỗ sẽ dùng đại pháp nhập định phong bế khí quyết trong năm ba tiếng đồng hồ. Đại khái cơ thể miễn cưỡng có thể chịu đựng được, các người chỉ cần lưu lại dụng cụ cần thiết là được, khi trời tối, rồi sẽ phá mộ chui ra, tới chỗ cũ hội họp với các người.

Vi Á Linh mỉm cười đáp:

- Hoa minh chủ cứ yên tâm!

Thế rồi sau khi đào xong huyệt, mọi người lật quan tài xuống lấp đất lên, đốt vàng nhang, rồi để lại một chiếc cốc. Đại hán nghiêng hòm vừa rồi... chính là Bách Bộ Thần Quyền xuất lãnh mọi người lặng lẽ rời khỏi nơi đó.

Hoàng hôn xuống dần...

Một bóng hình màu xám, từ trong khu rừng phong đột ngột xuất hiện, đưa mắt nhìn đảo đảo, rồi nhẹ nhàng lướt thẳng về phía núi non trùng điệp.

Dưới ánh trăng âm đạm, ngôi mộ mới đắp ban sáng, bỗng từ từ chuyển động, tiếp đến đất trên đỉnh mộ lả tả rơi xuống, rồi một khoảng đất lớn bật tung lên, để lộ một cái hang đen ngòm, tiếp theo đó đầu một xác chết, từ từ nhô lên...

Liền lúc ấy, trong bóng đêm u ám từ phía đèo núi bỗng có tràng cười dài, một thanh âm vang lên:

- Lão tử hoài nghi quả không sai, ha ha...

Trong tiếng cười lớn, một thân hình lao thẳng ra, tay lấp lóe hào quang, thì ra đó là một lưỡi búa sáng ngời.

Hoa Vân Biểu bấy giờ mới lộ nửa thân hình, nghe nói bất giác giật mình thất kinh, hai vai xúc động, toàn thân thoát ra khỏi miệng hố.

Tới khi gã áo xám cầm búa phóng tới, Hoa Vân Biểu đã lơ lửng trên không hơn ba trượng. Bấy giờ chàng mới chuyển người từ từ hạ thân xuống đất, cười nhạt nói:

- Người đã biết tiểu gia giả chết, thì tất phải hiểu rõ, một thân công lực của tiểu gia cao siêu tới độ nào, nay mi chỉ tham lập đại công, dám một mình mạo hiểm tới đây, đủ thấy khí số mi đã tuyệt. Nào mau tới đây, quan tài trống không xác chết, kể ra cũng rất uổng phí, nó đang đợi chờ bạn hữu đấy...

Gã áo xám đã cảm thấy tình hình bất ổn, nhưng bấy giờ dù có muốn rút lui cũng đã quá muộn. Gã đang định múa búa phạt tới, bỗng thấy trước mắt hoa lên chường của kẻ địch đã tới nơi, không kịp kêu la, yết hầu đã vỡ nát, miệng há hốc, ngã lăn ra đất giãy chết.

oOo

Cũng vào thời gian ấy, tại Đông thành Lạc Dương, tại lầu sau một tiệm thuốc lớn, Bách Bộ Thần Quyền, Vi Ái Linh cùng một số đệ tử Cái Bang đang quây quần chung quanh ánh đèn, ai nấy đều lấy làm bồn chồn cau mày, có lúc Vi Ái Linh còn tiến ra phía cửa sổ đưa mắt nhìn dáo dác trong màn đêm, miệng lẩm bẩm thốt:

- Kỳ quái thực, lâu đến thế mà sao...

Trong nháy mắt, lại một tiếng đồng hồ trôi qua.

Cho tới khi Vi Ái Linh tiến ra cửa sổ xem xét lần thứ tư, vừa quay người lại, phía sau nàng chợt có một tiếng động khác lạ, từ song cửa một bóng người lướt vào nhẹ nhàng như một tàu lá rụng.

Vi Ái Linh vội tiến lên một bước, định đón tiếp, nhưng nàng bỗng sững sốt quát lớn:

- Tặc tử cả gan thực...

Trong tiếng quát, nàng lập tức giương chưởng nhắm về phía người lạ mặt ăn mặc theo lối tiêu phu, lưng giắt chiếc rìu gỗ tới. Kẻ lạ nghiêng mình, ngẩng đầu cả cười nói:

- Ôi chà, hảo cô nương của mõ, sao lại hung dữ đến thế nào?

Vi Ái Linh há hốc miệng, kinh ngạc lẫn mừng rỡ trở mặt thốt:

- Người... sao lại hóa trang thành dáng dấp quái lạ thế này?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>